

Mans quietes!

Piti Español

Introducció / Maria Rosell

TEATRE
bromera

Premi de Teatre Palanca i Roca

(Aula del cicle inicial de primària d'una escola concertada. Taules i cadires menudes de tub i fusta. En un racó, la taula de la professora. En les parets, una pissarra, prestatgeries plenes de llibres, de capses i de carpetes, dibuixos dels xiquets, un cartell fet amb papiers de colors arrugats enganxats a una cartolina, penjadors...

En una banda, una finestra ampla, que dona damunt del pati dos pisos més avall. A l'altra, la porta de l'aula, que té un vidre a través del qual es veu el que devia ser un passadís.

Per la finestra entra la llum d'una vesprada de primavera. L'aula és àmplia, l'ambient és plàcid.

S'obri la porta i entren MANEL i JAUME. MANEL, d'uns 45 anys, un poc insegur i poca cosa però que vol aparençar seguretat i dots de venedor, és pare d'un xiquet de l'escola. Du camisa i caçadora i traïna una cartera. Porta una xicoteta cueta. JAUME és un poc més gran, una mica rabassut, i vesteix amb l'estil entre esport i xirucaire d'alguns mestres de primària. Fa pinta de persona tranquil·la. Porta unes carpetes a les mans que li impedeixen tancar la porta. L'ha d'ajudar MANEL.)

JAUME. Gràcies. Havies quedat amb ella?

MANEL. Sí, sí, ara a les set.

JAUME. Doncs ara vindrà. Seu si vols.

(I comença a deixar les carpetes en una prestatgeria darrere de la taula del mestre. MANEL se sent un poc incòmode.)

MANEL. No, és igual que...

JAUME. Seu, seu...

(MANEL mira les cadires dels xiquets, pensa que no hi cabrà...)

MANEL. No, no era per...

JAUME. No es trencaran, no.

(Però aparta una cadira i seu. Li sobren cames i cos pertot arreu. JAUME ja ha acabat de deixar carpetes.)

JAUME. M'has dit que et diuen? És que jo, per als noms...

MANEL. Manel, Manel Pueyo. El pare de Joan.

JAUME. Ara no...

MANEL. Joan Pueyo, de tercer, rosset...

JAUME. Ah, sí, home, Joan Pueyo. De tercer, rosset.

MANEL. Sí.

JAUME. Haver-ho dit abans.

(Ha sigut una broma. MANEL no sap què dir però riu de compromís.)

JAUME. Ara avise Núria.

MANEL. Sí, gràcies.

JAUME. *(Anant cap a la porta.)* Et deixa sol, eh?

MANEL. Sí, sí, no patisques: no m'enduré res.

JAUME. *(Un poc desconcertat.)* Com?

MANEL. *(Tallat, un poc avergonyit.)* Era una broma.

JAUME. Ah.

(I se'n va. MANEL es queda assegut, incòmode. Esbufega, obri la seua cartera i en trau un parell de papers. Intenta memoritzar-ne algunes frases, que primer llig i després mira de recordar, de vegades donant-los una inflexió diferent, com si ja estiguera venent el producte i fent un gest afirmatiu després de repetir-les.)

MANEL. ...Permet una bona integració del nano en el *medi*... Permet una bona integració del nano en el *medi*. La importància de la interactivitat... La importància de la interactivitat. No competitiu... No competitiu! Tant per al xiquet com per a la xiqueta... *(I per no oblidar-ho.)* el xiquet i la xiqueta, el xiquet i la xiqueta, el xiquet i la xiqueta... *Vale*. Un instrument educatiu que implementa nous mètodes d'educació dinàmica. Un instrument educatiu que imple... Redell, això què volia dir?

(Mentre llig i mira de recordar les idees, es gronxa amb la cadira. I ara, quan pensa què volia dir l'última frase, ho fa tirant-se arrere i se sent un xicotet crec. El respatller s'ha separat un poc del seient.)

MANEL. Merda!

(Ara què fa. Mira d'arreglar la cadira però s'obri la porta i entra, mirant cap a fora, parlant amb algú, NÚRIA, directora de l'escola, d'uns 45 anys, un poc grosseta, que quan parla fa molts gestos simètrics amb les mans. Va per feina. Tragina unes carpetes.

MANEL no sap si seure o no i, finalment, deixa la cadira on estava i dissimula.)

NÚRIA. *(Cap a fora.)* Dis-li a la Cortejo que no estic. Que he anat a delegació. Que telefone demà. *(I ja entrant.)* Realment... *(Veu MANEL.)* Hola.

MANEL. Hola.

NÚRIA. Sóc Núria, la directora.

MANEL. Sí, sí. Jo sóc...

NÚRIA. Manel Pueyo. El pare de Joan, de tercer, rosset...

MANEL. Sí.

(NÚRIA, carregada, li dóna el colze i MANEL, com que no sap què fer, li'l frega amb el seu.)

NÚRIA. No havíem quedat a les set i mitja? (*Deixa les coses damunt la taula del mestre.*)

MANEL. No, a les set, no?

NÚRIA. No, la teua dona em va telefonar i em va dir que a veure si podíem quedar una miqueta més tard...

MANEL. Ah, sí?

NÚRIA. No t'ho ha dit?

MANEL. Eh... No.

NÚRIA. (*Li estranya.*) Però ella vindrà, o no?

MANEL. Sssí, supose que sí.

NÚRIA. Ho suposes, només?

MANEL. No, és que... Aurora i jo no ens veiem molt últimament.

NÚRIA. Ah, no? (*MANEL fa que no.*) Que... hi ha problemes o...?

MANEL. (*Entre avergonyit i dolgut.*) Ens hem donat un temps de prova a veure si...

NÚRIA. No ho sabia.

MANEL. Jo tampoc. Vull dir que... res, coses que passen.

NÚRIA. I tant. (*I directa.*) Jo també estic separada.

MANEL. No, nosaltres encara estem... Ah, sí? Estàs separada?

NÚRIA. Els homes no hi ha qui us aguante. Seu, seu mentre esperem. Si no t'importa he d'acabar una cosa. Serà un moment.

(MANEL pateix perquè sembla que està obligat a seure a la cadira trencada, però fa una finta i seu, amb molt de compte, en una altra.)

NÚRIA. No patisques, no, que són fortes. No ens coneixíem, veritat?

MANEL. No. *Bueno*, sí, una miqueta, ens vam veure diumenge passat, a la festa de primavera.

NÚRIA. Bé.

MANEL. Sí, molt bé i molt...

NÚRIA. (*Precisant, però de bon rotllo, com si li fera un favor.*) Que no es diu *bueno*, que es diu bé.

MANEL. *Bueno...* (*I de seguida.*) bé.

NÚRIA. Però a la festa vas vindre amb Aurora, no?

MANEL. Sí, pels xiquets i...

NÚRIA. No teníeu una xiqueta i un xiquet?

MANEL. Sí, Joan i Laia.

NÚRIA. (*Precisant, continua de bon rotllo.*) Com que has dit els xiquets...

MANEL. Ah. (*Rectifica ràpid.*) No, no, els xiquets i les xiquetes. (*I precisant.*) El xiquet i la xiqueta.

NÚRIA. Era la primera festa que venies?

MANEL. Sí, és que... però tornaré, eh? m'ho vaig passar molt bé i molt... ara vindré a totes les festes.

NÚRIA. I a les reunions de pares també s'ha de vindre. Que encara són més importants que les festes.

MANEL. Sí, sí, com aquesta de hui.

NÚRIA. No, hui és una entrevista per a parlar de Joan. Les reunions són una altra cosa.

MANEL. Veus? No ho sabia.

NÚRIA. Falta de pràctica.

MANEL. Sí, però ja..., i per cert, aprofitant que venia a parlar de Joan, una entrevista per a parlar de Joan...

(Vol arribar a la cartera però té por de carregar-se la cadira. S'alça amb compte i agafa la cartera, l'obri i en trau una camiseta blava molt ben plegada que dóna a NÚRIA.)

MANEL. Tin, la camiseta que ens vau donar a la festa.

Planxada i tot.

NÚRIA. No, home, si podíeu quedar-vos-les.

MANEL. Ah, sí?

NÚRIA. Sí, com a totes les festes. Com a record.

MANEL. Ah.

NÚRIA. *(Còmplice.)* Hi ha pares que en tenen 10 o 12.

MANEL. Carai.

(I ja la torna a deixar.)

NÚRIA. *(Fent broma.)* Em sembla que vénen a les festes només per això. *(Ell riu de compromís i la deixa, un poc tallat.)* Al final van guanyar els grocs i les grogues, no?

MANEL. *(Mentre deixa la camiseta.)* L'important era passar-s'ho bé.

NÚRIA. Això és veritat.

MANEL. *(No se'n pot estar.)* Perquè van fer trampa.

NÚRIA. Qui va fer trampa?

MANEL. No, és igual, total... si era un joc, no... *(I com que no pot callar-s'ho...)* El Carbonell.

NÚRIA. El Carbonell què?

MANEL. Era el de les trapes.

NÚRIA. Ah, sí? (*Ell fa «que t'ho dic jo».*) No pot ser: Ximo Carbonell és el president de l'AMPA.

MANEL. Ja el vaig veure jo una miqueta mafiós.

NÚRIA. (*Seriosa.*) AMPA, Associació de Mares i Pares.

MANEL. No, no, ja: era una broma. *L'hampa.*

NÚRIA. (*«Sí, ja...», somriu i...») Quina trampa va fer?*

MANEL. No, a la carrera de culleres...

NÚRIA. Cursa.

MANEL. Això, a la cursa de culleres va mossegar un poc la creïlla i, clar, així s'aguantava millor. Per això no els va caure.

NÚRIA. Vols dir?

MANEL. Sí. Però no té importància.

NÚRIA. Ho devien fer de broma i...

MANEL. Segur. (*I una altra vegada.*) I a la carrera, a la cursa, aquella per parelles amb els peus nugats, el Carbonell i aquella de les ulleres de sol, molt prima...

NÚRIA. La Miralles?

MANEL. No ho sé. Però feien la volta per dins...

NÚRIA. Per dins d'on?

MANEL. Per dins de... És igual, no té cap importància. (*Però de seguida s'alça, amb compte, i...*) S'havia de passar per... (*I posa una cadira en algun lloc. I demostra el que explica.*) Açò era l'arbre, no? I s'havia de passar per darrere, amb la parella. Sí o no?

NÚRIA. (*Un poc al·lucinada i, també, divertida.*) Sssí.

MANEL. Però el Carbonell i la Miralles... (*I gira abans de la cadira.*) Trampa. O no?

NÚRIA. Home... sí.

MANEL. Així qualsevol guanya.

NÚRIA. No has dit que guanyar no té importància?

MANEL. (*Asseient-se en una altra cadira.*) No, i tant, si és igual, (*I, per si de cas, corregint-se.*) vull dir, tant se val, el més important és que ens ho passàrem bé tots els pares.

NÚRIA. I totes les mares.

MANEL. Sí, les mares també. Però com que hi havia unes normes i els xiquets ens estaven mirant...

NÚRIA. («No ens en recordem?») Els xiquets, només?

MANEL. (*Uns instants un poc perdut i, de seguida, somrient «Ai, sí».*) I les xiquetes.

NÚRIA. Però ens ho vam passar molt bé. O no?

MANEL. No, no, i tant!

NÚRIA. I per a nosaltres, les mestres i els mestres, que les xiquetes i els xiquets vegem les seues mares i els seus pares interactuant a l'escola fora de l'horari escolar és una fita pedagògica prioritària a assolir.

MANEL. (*No ha entés res però...*) Clar.

NÚRIA. A més de fer escola, això fa comunitat escolar. No et sembla?

MANEL. No, no, si jo... a partir d'ara no me'n pense perdre cap. (*I fent broma còmplice.*) i no ho dic per les camisetes, eh?

NÚRIA. (*Irònica.*) Ah, no?

MANEL. (*Li costa un poc entendre-la, però quan ella somriu ell s'apunta i...*) No, és que per a mi l'escola era una gran desconeguda, o desconegut, el col·legi, i ara que

l'estic descobrint, escolta, trobe que és molt interessant i molt... (*I ara sí, ara va per feina.*) I a més, ara amb la meua feina, que hauré de tindre molta relació amb el món escolar...

NÚRIA. Tu no et dedicaves al lloguer de cotxes?

MANEL. Sí.

NÚRIA. El teu Joan sempre ho deia: mon pare té més cotxes que tots junts.

MANEL. Els xiquets... (*I de seguida, per si de cas.*) i les xiquetes.

NÚRIA. I ho has deixat?

MANEL. Sí. El món del cotxe és un món molt d'aparences, molt de..., i tenia ganes de fer una reorientació de la meua vida, un colp de timó...

NÚRIA. (*Bromista.*) O de volant.

MANEL. (*Pausa breu i, una miqueta llepó.*) Molt bona. Cotxes, volant... molt bona. I poder estar més amb els nanos i... és que a mi m'agraden molt.

NÚRIA. El què?

MANEL. Els nanos. I les nanes. Vull dir que..., el món del xiquet, i de la xiqueta, m'agrada. (*I fent com un gest circular amb les mans, mira d'eixir del jardí en què li sembla que s'ha ficat.*) El món.

NÚRIA. Sí, sí.

MANEL. Doncs això, que em van oferir la representació d'una firma alemanya de material escolar. I em vaig tirar de cap. Una cosa educativa, interactiva, un instrument pedagògic que implementa nous mètodes d'educació dinàmica, una cosa molt mo-

derna, molt nova. Ei, i gens competitiva! *(Ho ha dit tan de pressa, que ara pràcticament ha d'agafar aire.)*

NÚRIA. Ah, molt bé. Doncs escolta, si és tan interessant quedem un dia i ho mirem.

MANEL. Ui mira, precisament em sembla que en porte alguna mostra ací. I com que he arribat una estoneta abans, si vols... Et sembla?

(Ella fa que sí. Si no hi ha més remei...)

MANEL. Una cosa que no has vist mai, ara veuràs.

(I molt satisfet trau una mena de Telecran <www.teacuerdas.com/nostalgia-juguetes-telecran.htm>, aquella pantalla amb dues rodets amb les quals mous un punxó que dibuixa damunt d'encenalls metàl·lics. Però en tot cas no el veiem mai bé.)

NÚRIA. Un Telecran! Jo de xicoteta en tenia un!

(MANEL s'alça amb compte, no fóra que trencara una altra cadira.)

MANEL. No, no, sembla un Telecran però no, mira... tu apretes un...

NÚRIA. Prems.

MANEL. Perdó!

NÚRIA. Prems, *apretar* és incorrecte.